

JAMIE BUCKINGHAM

Waar
ARENDE
zweven

Hoe jij je kunt laten dragen
door de Geest van God

De bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de bijbelvertaling van het Nederlands Bijbel Genootschap uit 1951, tenzij anders staat aangegeven.

In samenwerking met Arrowz Media geven we drie titels van Jamie Buckingham opnieuw uit: *Het open leven*, *Waar arenden zweven* en *De zegen van kritiek*. Uitgeverij Gideon verzorgt de publicatie van de boeken; Arrowz Media verzorgt trainingen op basis van de boeken.

WAAR ARENDEN ZWEVEN

Copyright @ 1980 Chosen Books

Originally published in English under the title *Where Eagles Soar* by Chosen Books. This new edition was realized in partnership with Risky Living Ministries, Palm Bay, Florida, United States of America.

Copyright Nederlandse uitgave © 1983 en 2024 Uitgeverij Gideon

Auteur: Jamie Buckingham

Vertaler: Marjan Muusse-de Pater

Correctie: Eveline de Boer, Prealabel Taalbureau

Omslagontwerp: Patrick Staal

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: 1983

Tweede herziene druk: april 2025

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-286-3

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Inleiding 7

1. De adem van God 11
2. Het vuur van de smelter 17
3. Je plaats vinden 37
4. Over de vreugden en gevaren van de ontdekking 61
5. Waagstuk naar Gods wil 79
6. De andere kant van God 91
7. De schaduw van de Almachtige 117
8. Hoe je je dromen werkelijkheid kunt laten worden 137
9. Onze tijden in Gods hand 167
10. Het Jona-complex 183
11. Kikkers kussen 209
12. Zweven op de wind 225

Over de auteur 239

Inleiding

De motor van mijn oude Cessna bromde, terwijl ik opsteeg van de kleine landingsbaan vlak bij ons huis in Melbourne in de staat Florida. Ik was op weg naar Augusta in Georgia. Het was een koude, stormachtige ochtend in februari. Het enige wat in de cockpit was te horen, was het geluid van de motor en het fluiten van de wind langs de klapperende ramen. Mijn oude radio had het, even nadat ik was opgestegen, begeven. Daar maakte ik me niet zo druk over. Ik vertrouwde toch niet op radionavigatie; ik had op mijn gevoel leren vliegen in een oude Piper Club, waarmee ik op een onverharde landingsbaan moest landen. Alles wat ik nodig had om op de plaats van bestemming aan te komen, waren een kaart en een kompas.

Maar boven het zuiden van Georgia begon het dak van mijn vliegtuigje te lekken en daardoor moest ik tot boven de wolken stijgen. Het was daar prachtig en heerlijk om er te vliegen. Maar zonder herkenningspunten en zonder radionavigatie was het gevaar dat ik zou verdwalen heel groot. Hoewel mijn kompas betrouwbaar was, had ik er niet veel aan. Zonder visueel contact met de grond was het eigenlijk onbruikbaar. Zonder er erg in te hebben zou ik kilometers uit koers kunnen raken.

Na een paar minuten kreeg ik het vage gevoel dat ik naar het oosten afdreef, boven het water van de Atlantische Oceaan. In werkelijkheid had ik op een bepaald moment de neus van mijn vliegtuig op één lijn gesteld met een wolk in de verte, en daardoor 'zag' ik dat het vliegtuig wegdraaide. Al mijn gevoel zei dat ik links roer

moest geven om niet boven het water te komen. Ik wenste vurig dat ik contact met de grond had of dat de vriendelijke stem van de radarman me door de luidspreker van de radio zou vertellen waar ik me bevond. Ik móest weten in welke richting ik vloog.

Een uur later begonnen de wolken te breken. Tot mijn grote schrik zag ik water onder me. Onmiddellijk begon ik te dalen en ik hoopte dat ik niemand tegen zou komen die door datzelfde gat in de wolken naar boven wilde. Weer wenste ik dat ik méér had dan alleen mijn kompas en beperkte instrumenten. Ik had meer leiding nodig dan mijn instrumenten me konden bieden.

Pas toen ik onder de wolken kwam, ontdekte ik dat het water dat ik had gezien de rivier de Savannah was. Ik was ongeveer twintig kilometer uit koers, maar als ik naar links keek, zag ik tegen de lucht het silhouet van mijn bestemming. Augusta's Bush Field was vlakbij.

Nadat ik was geland en het vliegtuig op de parkeerplaats had neergezet, kwam er iemand van de luchthavenautoriteiten naar me toe. Hij had in de toren gezeten toen ik zonder radio binnenvloog.

'U hebt hier voor heel wat opschudding gezorgd, door zonder radio binnen te komen', zei hij vriendelijk. 'We hebben u al twintig minuten op de radar gevolgd en geprobeerd contact met u te krijgen om u landingsinstructies te geven.'

'Neem me niet kwalijk,' zei ik. 'Mijn radio is kapot. Trouwens, ik heb nooit veel vertrouwen in radio's gehad. Zolang dat groene licht op de toren maar knipperde, nam ik aan dat ik kon landen.'

Tijden veranderen,' zei de man. 'Vroeger had een piloot niet meer nodig dan een kompas en een kaart. Maar tegenwoordig wordt er in dit gebied veel meer gevlogen. De vliegtuigen worden sneller en er zijn er meer in de lucht. Als je in een gebied met luchtverkeersbeveiliging vliegt, moet je zorgen dat je een goede radio hebt.' Hij zweeg even en zei toen: 'Ik laat u zelfs niet meer opstijgen zonder speciale toestemming. Bel de toren maar op als u klaar bent voor vertrek. Kom daarna naar buiten en wacht in het vliegtuig. Ze zullen

u wel een seintje geven als u kunt gaan taxiën.’ Hij voegde eraan toe: ‘En kom niet meer naar Bush Field voordat u een goede radio hebt.’

Enkele jaren geleden heb ik de Bijbel als kompas in mijn leven genomen. De radio van de Heilige Geest vond ik maar lastig. Ik meende dat ik daar niet op kon vertrouwen. Vooral de boodschappen van mensen die zeiden dat ze verschillende ‘gaven’ van de Heilige Geest hadden, vond ik onbetrouwbaar. Ik vertrouwde liever op mijn nuchtere verstand en hield me bij de Bijbel als enige gids in mijn leven.

Nu komt aanvullende openbaring vreemd genoeg uit de Bijbel zelf. De Bijbel is niet genoeg. Als die niet wordt uitgelegd door de Heilige Geest, is hij zonder uitwerking en kan hij u zelfs op een verkeerd spoor leiden. Ik heb het niet over ‘buiten-bijbelse’ openbaringen. Ik zeg eenvoudig dat de Bijbel, als de Heilige Geest er geen leven aan geeft, niets meer is dan prachtige literatuur. In het ergste geval kan hij, als er wetticisme uit voortkomt, zelfs leiden tot slavernij. Jezus en Paulus hebben hierover heel wat te zeggen, zoals te lezen is in het Evangelie naar Johannes en de brieven aan de jonge christelijke gemeenten.

De Bijbel is de *logos* – het geschreven woord. Maar een even belangrijk woord is *rhema*. Dat is het ‘nu-woord’ van God aan ieder mens persoonlijk. Dat geeft de Bijbel betekenis voor ieders leven afzonderlijk. Het is het woord van de Heilige Geest.

Zeggen dat een christen enkel en alleen de Bijbel nodig heeft, is een orthodox evangelisch dwaalbegrip, waarin we zijn aangemoedigd door generaties mensen die bang waren dat we van de juiste weg afraken als we luisteren naar de stem van de Heilige Geest. Een christen moet iedere stem toetsen aan de onfeilbare leiding van de Bijbel. Maar alleen leven vanuit de Bijbel kan betekenen dat je dogmatische neus naar het noorden wijst, terwijl je hele leven boven de oceaan zweeft. Je zult pas beseffen hoe kritiek de situatie is als je geen benzine meer hebt en in zee moet duiken. Mijn vriend, Bernie

May, heeft een tweemotorige Beechcraft met een volledige radio-uitrusting. Een paar weken geleden vloog hij van zijn huis in Waxhaw, North Carolina, naar ons huis in Melbourne, Florida, waar hij ons ophaalde voor een skiweekend. Daarna vlogen we terug naar het noorden. We vertrokken 's morgens vroeg in de stromende regen. Onderweg hadden we onstuimig weer. We vlogen door regen en mist. Maar voor Bernie is vliegen met slecht weer geen probleem – hij heeft goede navigatieapparatuur. Hij bepaalde zijn richting vanaf de toren, vond zijn koers op het kompas, steeg tot de aangegeven hoogte en stelde de automatische piloot in. Vanaf dat punt brachten radio en kompas ons veilig naar de plaats van bestemming.

Daar gaat het in dit boek om. Evenwicht. Om de vreugde – en het risico – van een leven dat door de Geest wordt bestuurd. Dit boek gaat over het waagstuk dat soms zwaar valt, soms vreugde, maar altijd voldoening geeft. Het gaat om het risico dat de gelovige soms moet nemen om een leven te bereiken dat niet meer door hemzelf wordt bestuurd: het leven in de Geest.

Jamie Buckingham
Florida, 1980

1

De adem van God

‘Kijk eens naar die arend,’ zei onze Israëlsche gids. Hij wees naar de lucht boven de Sinaï-woestijn, waar de vogel stil om de bergen zweefde. ‘Hij houdt zijn vleugels stil, maakt gebruik van de thermiek en laat zich door de adem van God boven de storm dragen.’

Ik was daar op het Sinaï-schiereiland om onderzoek te doen en materiaal te verzamelen voor een boek over ervaringen in de woestijn. Zeven dagen lang was ik met een groepje mannen door het zand van de woestijn getrokken. We hadden door indrukwekkende wadi's – opgedroogde rivierbeddingen – gelopen en ruige, rotsachtige bergen beklommen, in de voetstappen van Mozes. Op dit moment waren we op de Jebel Musa, de berg van Mozes. Tastend in het duister hadden we de achterzijde van de berg Sinaï beklommen, zodat we bij zonsopgang de top zouden bereiken. Nu waren we aan het dalen en volgden het steile pad naar het St.-Catharina klooster, dat beneden veilig tegen de voet van de enorme berg lag.

Op dat moment zagen we de arend.

Een geweldige storm, een van die zeldzame verschijnselen van de woestijn, was ontstaan boven de Golf van Suez en verplaatste zich nu landinwaarts. De machtige donderkoppen rezen tot een hoogte van ongeveer 10.000 meter. Het was beangstigend om te zien hoe de storm, ten zuiden van ons, langs het driehoekige schiereiland naar Saoedi-Arabië dreef, waar hij zich ongetwijfeld zou verspreiden.

Het was vooral de arend die onze aandacht trok. We waren vlak

bij de top van de ruim 2500 meter hoge berg, en de arend zweefde nog 3000 meter boven ons. En hij steeg.

‘Dat bedoelde de profeet toen hij zei dat zij die de Here verwachten zullen opvaren met vleugels als arenden’, zei de donkere, sterke Israëli, terwijl hij gehurkt op het pad zat te wachten totdat de rest van de mannen hem zou inhalen. Ik ging naast hem op mijn hurken zitten, zoals de bedoeïenen dat doen, en samen keken we naar de arend die de geweldige wolken van de storm trotseerde.

‘Hoe hoog gaat hij?’ vroeg ik.

‘Tot boven de storm. Wel zo’n 10.000 meter. Hij heeft nu geen controle meer over zichzelf. Hij zet zijn vleugels hier vast,’ zei de gids en wees op zijn schouders, ‘en laat zich dragen door de adem van God.’

Weer gebruikte hij dat prachtige Hebreeuwse woord *ruach* om de thermiek in de woestijn te beschrijven. Koning David gebruikte in Psalm 51 hetzelfde woord om de Heilige Geest aan te duiden – de adem van God. ‘Neem uw *ruach* niet van mij.’

In het Nieuwe Testament is het woord zachter, vriendelijker. Daar vinden we het woord *pneuma*, dat adem of geest betekent. Daar is ook ons woord ‘pneumatisch’ van afgeleid. In het Nieuwe Testament wordt het vaak gebruikt om een ervaring van vervulling aan te duiden. De Heilige Geest vervult, net zoals je lucht in een ballon blaast. Je moet hierbij denken aan verheffen – van binnenuit. Maar in het Oude Testament is de Geest allesbehalve zacht en vriendelijk. Daar is Hij een bulderende storm, die gierend en fluitend door de ravijnen en over de bergen waait. Het is een machtige stormwind die door de wildernis huilt, vergezeld van bliksemschichten en rollende donder. Het is de warme thermiek die wervelend opstijgt. Daarop zweeft de arend en hij stijgt tot een geweldige hoogte. Deze vogel gebruikt de luchtstromen, die op de grond van alles vernielen, om zich veilig over de woedende storm naar de andere kant te laten dragen.

Geboeid keek ik toe hoe de arend cirkelend opsteeg, totdat hij

nog maar een klein stipje tegen de voortrazende stormwolken was. Daarna verdween hij helemaal uit het oog.

‘Hij is nergens bang voor,’ zei de gids, terwijl we opstonden om de andere mannen te begroeten, die langs het steile pad naar beneden kwamen lopen.

‘Wij kunnen hem niet meer zien, maar hij ziet ons nog wel. Hij kan over een afstand van 80 kilometer zien. Hij stijgt zo hoog, dat hij met ijs bedekt wordt – zijn kop, zijn vleugels, helemaal. Daarna daalt hij achter de storm en smelt het ijs. Wie weet, als hij niet door het ijs werd tegengehouden, zou hij steeds hoger blijven gaan, God aanraken en nooit meer naar beneden komen.’

Onze gids lachte, rekte zich uit en liep blootsvoets verder het rotsige bergpad af.

Het is vreemd dat ik steeds maar aan die arend blijf denken – en aan Gods adem waardoor hij zich laat dragen. Ik moet altijd aan hem denken als er een storm op komst is. Ik moet aan hem denken wanneer het lijkt alsof ik zelf op een duizelingwekkende manier door de storm wordt meegenomen. Ik denk aan zijn vastberadenheid, toen hij voor zo’n grote overmacht stond. Hij zette zijn vleugels vast, zodat niemand hem ervan kon weerhouden te stijgen. Ik denk zelfs aan hem nu ik begin met het schrijven van dit boek.

Het is ongeveer tien jaar geleden dat ik die heerlijke, opbouwende ervaring had, die in de Bijbel wordt beschreven als de doop in de Heilige Geest. Over die ervaring en de vele lessen die ik ervan heb geleerd heb ik geschreven in het boek *Het open leven*. Door mijn enthousiasme was ik een tijdje geestelijk ‘op een bergtop’. ‘Enthousiasme’ is overigens afgeleid van de twee Griekse woorden *en theos*, die ‘in God’ betekenen.

Maar als het christenleven alleen maar uit enthousiasme bestaat, dan worden we geestelijke sprinkhanen, die almaar op en neer gaan en nooit leren zweven. Ik heb meer nodig dan ‘in God’ zijn. Ik moet

God in mezelf hebben. Als ik eenmaal ga zweven, heb ik een kracht nodig die me blijft dragen.

Het is me duidelijk geworden dat het christenleven uit meer bestaat dan alleen ervaringen. Wedergeboren worden is een ervaring. Genezen worden is een ervaring. Gedoopt worden in de Heilige Geest is een ervaring. Maar als de ervaring niet de deur opent naar een voortdurend proces, dan vallen we al gauw weer – gewond, ontmoedigd. Dan zijn we er slechter aan toe dan toen we begonnen met vliegen.

Bekering – je egocentrische levenswijze de rug toekeren en Jezus Christus volledig het roer in handen geven – is een ervaring. Maar een mens heeft meer nodig dan bekering. Hij heeft verlossing nodig, en dat is een voortdurend proces. Verlossing in de goede zin van het woord betekent: worden wie we eigenlijk zijn. Dat proces is nooit klaar – tenminste, niet hier op aarde.

Genezing is een ervaring, en ik ben zo dankbaar dat duizenden mensen goddelijke genezing in hun lichaam ondervinden. Ik ben dankbaar dat de bediening van genezing weer door de kerk wordt erkend. Ik ben dankbaar dat in zowel liturgische als evangelische kerken mensen ontdekken dat verlossing niet alleen de verlossing van zonde is, maar ook van ziekte. Dezelfde Jezus die tweeduizend jaar geleden mensen genas, geneest nog steeds mensen door zijn Heilige Geest. Maar hoewel goddelijke genezing een ervaring is, is die niet voldoende. Gods kinderen moeten verder gaan in het voortdurende proces van goddelijke gezondheid. Dat vraagt – net als het proces van verlossing, discipline, oefening en vastberadenheid – om de bovennatuurlijke kracht van de Heilige Geest.

Zo vinden we, als we spreken over het werk van de Heilige Geest, dezelfde lijn. De doop in de Heilige Geest is een ervaring. Voor velen van ons is dat een zeer opbouwende, revolutionaire ervaring. Onze ogen werden erdoor geopend, zodat we de Bijbel konden begrijpen. Door de doop in de Heilige Geest werden we geholpen Jezus Heer

te maken in alle delen van ons leven. Daardoor werden we bevrijd van de slavernij van het wetticisme. De verschillende charismatische gaven kwamen in beweging, die aanwezig waren geweest sinds de Heilige Geest bij de bekering in ons kwam. De doop in de Heilige Geest is een ervaring. Een leven onder leiding van de Heilige Geest is een voortdurend proces. Het betekent niet alleen dat je je door Gods adem – *pneuma* – laat vullen, het betekent ook dat je je door Gods wind – *ruach* – laat opheffen én dragen.

De *ruach* bestuurt niet alleen je vlucht als er stormen naderen, maar stelt je ook in staat om in de hemel te zweven en met je vleugels Gods aangezicht te raken.

Maar voordat dat mogelijk is, moet er wel het een en ander gebeuren. Eerst moet je zien wie je bent. Je bent een arend, geen sprinkhaan. Verder moet je bereid zijn met God samen te werken, in de starthouding te komen, zodat God je kan vullen en laten zweven. In het nest blijven zitten terwijl het stormt, kan je noodlottig worden. Je enige hoop is eruit te springen, ondanks alle onoverkomelijke moeilijkheden, je vleugels stil te houden en God de rest te laten doen.

Daarom schrijf ik dit boek. Om je mee te nemen op sommige van mijn vluchten (en een paar gebeurtenissen waarbij ik tegen een berg vloog). Ik schrijf om je aan te moedigen te gaan zweven als een arend, vervuld te worden met de Heilige Geest en te zweven op Gods wind.

Studievragen

1. Jamie zei dat hij ontdekte ‘dat het christelijke leven meer was dan leven op ervaringen.’ Welke voorbeelden geeft hij van authentieke christelijke ervaringen? Op welke manier kunnen deze ervaringen een startpunt vormen van een diepgaander proces?
2. Wat is het Hebreeuwse (oudtestamentische) woord voor Heilige Geest? Welk inzicht geeft dit woord ons in de aard en het werk

van de Heilige Geest (een inzicht dat het Griekse, nieuw-testamentische woord *pneuma* niet geeft)?

3. Denk eens na over je eigen leven in Christus. Ben je meer als een sprinkhaan of als een adelaar? Vraag God om je te vullen met zijn Geest en je te leren hoe jij met Hem kunt 'zweven'.

2

Het vuur van de smelter

Al twee maanden was deze week afgeblokt in mijn agenda. Ik zou alles opzijzetten en de laatste hand aan dit boek leggen. Maar het leek wel of mijn wereld me niet los wilde laten. De hele week belandde ik in vermoeiende, emotionele situaties – situaties die me ertoe dwongen aan mijn eigen, donkere verleden terug te denken. Hoewel ik me er niet meer voor schaam te vertellen over deze donkere dalen die achter me liggen, doet het zien van het lijden van mensen die ik liefheb me bijna net zoveel pijn als mijn eigen lijden in die tijd.

Het was een week waarin in het leven van drie voorgangers, alle drie vrienden van mij, de donkere schaduw van een buitenechtelijke relatie zichtbaar werd. Als door een goddelijk plan klopten ze alle drie in dezelfde tijd bij ons aan. Ze hadden dezelfde vreselijke moeilijkheden als ik toen. Ik kwam tot de ontdekking dat ik helemaal niets voor hen kon doen, behalve bidden en liefhebben.

Dit zijn geen leuke verhalen. Ik vertel ze alleen om te laten zien dat we alles moeten overgeven en alles in het onthullende licht moeten zetten. Dan pas ervaren we wat een troost het is te leven onder leiding van de Heilige Geest.

Een van mijn beste vrienden was predikant van een grote kerk. Vier maanden geleden belde hij me op. Hij moest zijn kerk verlaten, omdat hij een tijdlang een buitenechtelijke relatie had gehad. Dit was ontdekt en nu was alles om hem heen weggefallen.

Zo'n ontdekking zou christenen niet moeten shockeren of met